

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.002/2026/9.

Felperes: felperes

(felperes címe)

Alperes: alperes

(alperes címe)

Alperes jogi képviselője: Dr. Schadt Kata Ügyvédi Iroda

(alperesi jogi képviselő címe;

eljáró ügyvéd: dr. Schadt Kata)

A per tárgya: munkaviszony jogellenes megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék, 72.M.70.006/2025/35.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 37.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illetékbevételei számla” megnevezésű 10032000-01070044-09060018 számú költségvetési számlára 235.860 (kettőszázharmincötezer-nyolcszázhatvan) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak, amely szerint a felperes, mint munkavállaló 2021. december 13-án kötött munkaszerződést az alperessel határozatlan időre, egyszerű ipari foglalkozású alkalmazottként. A felperes az alperesi üzemben a kabin összeszerelő soron dolgozott, mint irányító, és részt vett a kabinok összeszerelésében is. A felperes szeretett viccelődni, vicceket mesélni, humoros személyiségű ember.

[2] Az alperes 2024. szeptemberében munkaidőkeret bevezetéséről rendelkezett, amelyről e-mail útján és az irat kifüggesztésével tájékoztatta a munkavállalókat. Az alperes ügyvezetője 2024. szeptember 4-én személyesen is tájékoztatni kívánta a dolgozókat a munkaidőkeret bevezetéséről, ezért a gyár területére ment, ahol a felperes is dolgozott. A felperes az alperesi ügyvezetőhöz menet egy munkatársának, illetőleg az ügyvezetőhöz érve előtte viccesen azt mondta a munkaidőkerettel kapcsolatban, ezután négy napot lesznek otthon, és egy napot fognak dolgozni. Az alperesi ügyvezető úgy értette, hogy négy napot fognak dolgozni, és egy napot lesznek otthon. A felperes a megjegyzését normál hangnemben és hangerővel, viccesen tette, nem mutogatott és nem gesztikulált, és nem vágott az alperesi ügyvezető igazgató szavába. Kifogásolható magatartást nem tanúsított. A felperes vicces megjegyzését a közelben tartózkodó két munkatársa is hallotta. Az alperes ügyvezetője a helyszínen megkérdezte felperes nevét, számonkérte a nyilatkozatát, közölte vele, hogy el van bocsátva, emiatt keresse fel a HR részleget.

[3] A felperes az alperes általi azonnali hatályú felmondást átvette, amelynek indokolása szerint a 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozott az alperes. Az indokolás azt tartalmazza, hogy felperes 2024. szeptember 4-én az alperesi ügyvezetőnek, mint munkáltatói jogkör gyakorlóknak a munkavállalókkal való egyeztetése során, a minőségügyi munkatársak jelenlétében tiszteletlen magatartást tanúsított, és kritizálta az ügyvezetői döntést, a felperes nem tett eleget együttműködési, valamint munkavégzési kötelezettségének. Ezen magatartásra tekintettel a felperes munkaviszonyának fenntartása lehetetlenné vált.

[4] A felperes 2024. szeptember 17-én munkaviszonyt létesített a cég1kft.-nél ahol a munkabére nem éri el az alperesnél általa megkeresett munkabér összegét. Az alperes a peres eljárás során 2025. februárjában jogi képviselője útján megkereste a felperest, ajánlatot tett, hogy változatlan bérezés mellett ugyanabban a munkakörben tovább foglalkoztatná a felperest, aki ezt az ajánlatot nem fogadta el.

[5] A felperes törvényes határidőn belül kereseti kérelmet terjesztett elő, módosított keresetében kérte kötelezni az alperest 2.639.949 forint elmaradt jövedelem, mint kártérítés, továbbá 308.296 forint béren kívüli juttatás, mint kártérítés megfizetésére, és kérte az alperes perköltségben történő marasztalását az ügyvédi munkadíj tekintetében.

[6] A felperes a keresetét az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésére alapította, hivatkozott az Mt. 78. § (1) és (2) bekezdésére, az Mt. 52. § (1) bekezdés d-e) pontjaira, továbbá az Mfv.10.028/2015., Mfv.10.240/2012., Mfv.10.130/2018., az EBH2015.M23, EBH2017.M2II. számú eseti döntésekre. Felperes előadta, hogy az alperesnél való foglalkoztatása során munkájával kapcsolatban nem volt probléma, nem volt tiszteletlen, munkatársai kedvelik, alapvetően vicces személy, szokott poénkodni. Az alperesi ügyvető által hallott mondatot viccnek szánta, mert a munkaidőkeretről tájékoztató e-mailből azt a következtetést vonta le, hogy a jövőben több szabadidejük lesz.

[7] A felperes álláspontja szerint az Mt. 78. § (1) bekezdés a) – b) pontjai szerinti esetek nem valósultak meg. A felperes egyértelműen nem tett vagy mondott olyasmit, ami az alperes intézkedését megalapozta volna.

[8] A felperes hivatkozott arra is, hogy kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, az alperesnél megszűnt munkaviszonyát követően rövid időn belül elhelyezkedett, a kárenyhítési kötelezettség körébe nem tartozik bele, hogy elutasította az alperes foglalkoztatási ajánlatát a peres eljárás során.

[9] Az alperes kereseti ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte, és perköltségben történt marasztalását. Álláspontja szerint az azonnali hatályú felmondás jogszerű volt, a felperes az alperesi ügyvezető tájékoztatását a munkahelyen az elvárható tiszteletet mellőzve úgy tálalta, hogy kiforgatta az üzenetben írtakat, ezáltal mások előtt megszégyeníteni próbálta az ügyvezetőt. A felperes nem tárgyilagosan, hanem ironizálva, gúnyosan más munkavállalók előtt kerített erre sort, ezzel súlyosan megsértette a munkahelyen elvárható bizalomnak és tiszteletnek megfelelő magatartást. Az alperes szerint az azonnali hatályú felmondás indoka valós és okszerű.

[10] Az alperes álláspontja szerint a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének azzal, hogy visszautasította az alperes foglalkoztatási ajánlatát.

[11] Az elsőfokú bíróság felperes keresetét megalapozottnak találta, és ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabér, mint kártérítési jogcímén 2.639.949 forintot, béren kívüli juttatás, mint kártérítés jogcímén 308.296 forintot és 757.240 forint perköltséget. A bíróság kötelezte az alperest 548.990 forint feljegyzett illeték megfizetésére is, valamint a Székesfehérvéri Törvényszék Gazdasági Hivatala által külön felhívásra 14.560 forint feljegyzett költség megfizetésére.

[12] Az elsőfokú bíróság eljárása során az Mt. 6.§ (1) és (2) bekezdésében, a 78. § (1) bekezdésében, valamint a 82. § (1) és (2) bekezdésében írtakat alkalmazta.

[13] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat alapján a bíróság az azonnali hatályú felmondást a tartalma szerint bírálja el. A kötelezettségszegés súlyának és az amiatt alkalmazott azonnali hatályú felmondásnak, mint súlyos jogkövetkezménynek egymással arányban állónak kell lennie.

[14] Megállapította, hogy jelen esetben a felperes az általa mondottakat, és az által tanúsított magatartást róttá terhére az alperes az azonnali hatályú felmondás indokolásában. Az alperes a felperes gúnyos stílusára és az általa mondottak igazságtartalmát jelölte meg problémaként, ezzel szemben a meghallgatott tanúk nyilatkozata ezt nem támasztotta alá. Az alperesi felmondás indokolásában írtak felperes terhére nem voltak megállapíthatók. A tanúk nyilatkozata alapján a bíróság azt állapította meg, hogy a felperes humoros jellemű munkatárs volt, az alperes által sérelmezett megjegyzését viccesen tette. A bíróság szerint a perbeli vicces megjegyzés, ha esetleg kötelezettségszegés is lenne, nem minősül lényegesnek, az Mt. 6. § (1) - (2) bekezdései szerinti magatartási és együttműködési kötelezettség jelentős mértékű megszegésének nem értékelhető, amely az azonnali hatályú felmondás indokául szolgálhatna.

[15] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint jelen esetben legfeljebb szóbeli vagy írásbeli figyelmeztetés adása lehetett volna indokolt, súlyosabb jogkövetkezmény alkalmazása, különösen az azonnali hatályú felmondás alkalmazása nem. A bírói gyakorlat jóval súlyosabb magatartások esetén tartja indokoltnak az azonnali hatályú felmondás alkalmazását.

[16] Az elsőfokú bíróság vizsgálta az azonnali hatályú felmondás indokolásában foglaltak szerint azt is, hogy a felperes nem tett eleget munkavégzési kötelezettségének. A felperes az alperesi ügyvezetővel való „incidensig” munkáját kifogástalanul végezte, az alperesi ügyvezető sem kifogásolta. A bíróság hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat szerint az azonnali hatályú felmondás indokának az azonnali hatályú felmondáskor kell fennállnia, az indokolás később nem egészíthető ki. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság az alperes azonnali hatályú felmondásának jogellenességét állapította meg, az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjára utalva.

[17] Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy az Mt. 167. § (2) bekezdése alapján kárenyhítési kötelezettségének a felperes eleget tett-e. Megállapította, hogy 2024. szeptember 17-vel elhelyezkedett, az alperesnél elért átlagkeresetnél alacsonyabb összegű munkabért ér el. A felperes terhére nem értékelhető az, hogy a peres eljárás során az alperes által tovább foglalkoztatására tett ajánlatot nem fogadta el. A felperestől nem volt elvárható, hogy az azonnali hatályú felmondás közlését követően újból az alperesnél létesítsen munkaviszonyt.

[18] Az elsőfokú bíróság az Mt. 172. § (1) bekezdés b) pontjában írtakra is figyelemmel az Mt. 82. § (1)-(2) bekezdései alapján marasztalta az alperest a felperes módosított kereseti kérelmében megjelölt kártérítés megfizetésére. Az elsőfokú bíróság az alperes pervesztésére tekintettel rendelkezett a perköltség viselésről.

[19] Az alperes törvényes határidőn belül terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletével szemben, elődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását kérte, oly módon, hogy a felperes keresetét utasítsa el és kötelezze őt perköltség viselésére. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását kérte, a felperes

elmaradt munkabérét kártérítés jogcímén 1.391.556 forintba, a béren kívüli juttatást, mint kártérítés jogcímén megítélt összeget 144.315 forintba kérte leszállítani, és ezt meghaladóan a felperes kereseti követelését elutasítani és kötelezni a perköltség viselésére.

[20] Az alperes álláspontja szerint a felperes megjegyzése alkalmas volt arra, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának a tekintélyét a többi munkavállaló előtt aláássa. A munkavállaló közlését nem viccelődésnek, hanem gúnyolódásnak minősítette az alperes, ezáltal a felperes magatartása olyan súlyú, különös tekintettel arra, hogy több munkavállaló előtt történt, hogy a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tette. A munkáltatói jogkör gyakorlója olyan szintű tiszteletlenségnek tekintette a felperes magatartását, nem viccként fogta fel, amely alapján az azonnali hatályú felmondás közlése mellett döntött. Az azonnali hatályú felmondás indokolása valós világos, és okszerű, ekként az jogszerű. A felperes valamennyi kereseti követelése alaptalan. Az elsőfokú bíróság nem helytállóan ítélte meg a felperes magatartását és állapította meg, hogy lényeges kötelezettségszegést nem valósított meg.

[21] A másodlagos fellebbezési kérelem tekintetében az Mt. 167.§ (2) bekezdésére kíván hivatkozni, arra, hogy a felperes az alperes 2025. februárban tett foglalkoztatásra vonatkozó ajánlatát nem fogadta el. Az alperesi munkaaajánlat elfogadása esetén 2025. áprilistól kezdődően elmaradt munkabére nem lett volna a felperesnek, ezért nem tartja megalapozottnak a felperes követelését az ezt meghaladó időszakra vonatkozóan.

[22] Az alperes arra tekintettel, hogy tárgyi költségfeljegyzési jog illeti meg, fellebbezési illetéket nem rótt le. A másodfokú eljárásban az ügyvédi munkadíjra vonatkozó igényét az IM rendelet 2. § (1) bekezdése a) pontja alapján 330 euró +áfa, azaz bruttó 419,1 euró összegben jelölte meg.

[23] A felperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy álláspontja szerint az elsőfokon eljáró törvényszék az azonnali hatályú felmondás körülményeit alaposan kivizsgálta. Személyesen meghallgatta alperest, felperest, tanúkat hallgatott ki, akik jelen voltak a történetknél. Minden szükséges dokumentum a tisztelt ítéltábla előtt van, az alperes nem bizonyította állítását. A felperes kifogástalan munkavégzését nem vitatta az alperesi ügyvezető, az azonnali hatályú felmondást személyesen írta alá.

[24] Kifogást emel az alperes azon kísérlete ellen, hogy a gúnyolódást a per tárgyává próbálja tenni. Utólag a viccelődését az alperes nem minősítheti gúnyolódásnak. A tiszteletlenség bizonyítottan nem volt valós. A viccelődés nem adott okot semmire.

[25] A felperes az alperes fellebbezését nem tartja megalapozottnak, teljesen mást próbál bizonyítani, mint amiről az azonnali hatályú felmondás szól. Kérte a további eljárásban is a költségmentesség biztosítását, és minden felmerülő költség megtérítésére az alperest kötelezni. Felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[26] Előadta, hogy kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, nem volt elvárható, hogy elfogadja az alperes ajánlatát, azt, hogy visszamenjen dolgozni, mivel az ajánlat már a per folyamán történt.

[27] Felperes a fellebbezési eljárás során bejelentette, hogy korábbi jogi képviselőjének adott meghatalmazását visszavonta, személyesen jár el a fellebbezési eljárás során.

[28] Fellebbezési ellenkérelmében részletesen leírta a 2024. szeptember 4-én történt eseményeket.

[29] A fellebbezés nem megalapozott.

[30] A másodfokú bíróság a 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 376. § (1) bekezdésének alkalmazásával tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezést és megállapította, hogy a Pp. 379. § és 380. §-ában írt feltételek nem álltak fenn, a fellebbezést annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdésben foglaltak alapján bírálta el. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, a Pp. 279. §-nak megfelelően, a bizonyítékok okszerű értékelésével helyes tényállást állapított meg.

[31] A másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felperes 2024. szeptember 4-én az alperesi ügyvezető előtt tanúsított magatartását, a vicces megjegyzését a bizonyítékok alapján a Pp. 279. § alkalmazásával helyesen értékelte-e. A másodfokú bíróság a meghallgatott tanúk nyilatkozataira figyelemmel osztotta az elsőfokú bíróság következtetését. Nem lehetett megállapítani, hogy a felperes az alperesi ügyvezető által kifogásolt megjegyzését ironikusan, gúnyosan, tiszteletlenül tette volna, és azt sem, hogy ez a mondat az alperesi ügyvezető tekintélyének csorbítására alkalmas lett volna. Az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a felperes a magatartásával az Mt. 6. § (1)-(2) bekezdésében írtakat, az 52. § (1) bekezdés d) pontját megsértette.

[32] Az Mt. 78. § (1) a), b) pontjai alapján olyan esetben van helye a legsúlyosabb jogkövetkezmény alkalmazásának, ha az intézkedés alapjául szolgáló magatartás, cselekmény a munkaviszony további fenntartását nem teszi lehetővé. Az elsőfokú bíróság döntése során helyesen alkalmazta és értelmezte a hivatkozott jogszabályt, a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően, és megalapozottan tért ki arra is, hogy ha a felperes vicces megjegyzése sértené is az alperes által elvárt magatartási normát, az nem tekinthető olyan magatartásnak, amely a munkaviszony fenntartását lehetetlenné tenné. A másodfokú bíróság a Kúria precedens értékű határozatait (Mfv.10.011/2023/4., Mfv.10.112/2021/4., Mfv.10.049/2024/6.) is figyelembe véve megállapította, hogy a felperes magatartása nem csorbította az alperesi ügyvezető tekintélyét, nem volt tiszteletlen, sem gúnyolódó, ezért az elsőfokú bíróság az alperes azonnali hatályú felmondásának jogellenességéről jogszabálysértés nélkül döntött.

[33] A másodfokú bíróság a másodlagos fellebbezési kérelmet is vizsgálta azt, hogy a felperes az Mt. 167. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségének az Mt. 172. § (1) bekezdés b) pontjára is figyelemmel eleget tett-e. A felperes a munkaviszonyának megszüntetését követően rövid időn belül elhelyezkedett, ezzel a kárenyhítési kötelezettségét teljesítette. Nem tekinthető a kárenyhítési kötelezettség megsértésének, hogy a felperes az alperes által a peres eljárás során munkaviszony létesítésére vonatkozó ajánlatát nem fogadta el. Érthető indok a

felperes részéről, hogy az alperesi azonnali hatályú munkaviszony megszüntetése miatt a munkáltatóval szembeni bizalmat elvesztette, és nem kíván újból az alperesnél dolgozni.

[34] Az elsőfokú bíróság a felperest megillető kártérítés összegéről az Mt. 82. § (1)-(2) bekezdéseinek megfelelően határozott.

[35] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdésére és a 386. § (4) bekezdésére utalva, helyes indokai alapján hagyta helyben.

[36] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles a másodfokú eljárás perköltségének viselésére. A felperes a másodfokú eljárásban személyesen járt el, költsége nem merült fel, erről a másodfokú bíróságnak rendelkeznie nem kellett.

[37] A másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdés alapján rendelkezett a fellebbezési illetékekről, melynek összegét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése, a 46. § (1) bekezdése alapján határozott meg.

[38] A Pp. 365. § (2) bekezdése értelmében az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

Győr, 2026. április 21.

Dr.Mózsa Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr.Bartus Erika s.k.
előadó bíró

Dr.Sarmon Hedvig s.k.
bíró